

ACZÉL GÉZA

műfenyő

van már negyven éve hogy drága bátyám élelmiszerek vegyész
szeged felől jövet – majd úgy mint kányádinál a zseniális követ
homályban lomolva gondosan sodorta szét táskája mélyéből
titokzatos nylonát és némi diadallal mert pedáns neveltetésünkből
az átütő harsogás a mások elé tolakodás mámora hiányzott
ám kis sikert az ajándékozó mégis érzett s hogy a nem volt hiába
szülői dicsét azért hamar ne porlassza szét elménkben az enyészet
bátorsággal nyomott rá a kőkorszaki linkre halvány büszkeséget is
körítve a lelethez de már a szemérem ösvényei felé is hátrálva szólt
bontott csirke – anyánk kapta fel elébb riadtan szép őszülő fejét
mivel lelkében rég vívta csatáját az unalom s az újtól való félelem
s utálta magában a vérebet ha életlen késével a tyúk nyakát reszelte
miért ne lehetne végre ő is az úr kegyeltje ki valami rosszat röpké
életéből kitakarít mint e kint vagy az ólomból öntött faszenes vasalót
viszont apánk kit különben mindenevővé tett az élet szemöldökét
felhúzza váratlanul gyanakvóan nézett a lassan felismerhető
de ki tudta még hogy ehető tárgyra s parányi tapintatot hátrahagyva
első szülött fiára izgatott érdességgel véleményezett – ez dögevés
harcosságának nála nem kevés s magam feledém is az érdektelen
végkifejletet szegény karácsony jött nagy hó s az a régi szeretet
melyben mint e csirke minden tárgy mű volt mint fejünk fölött
az első műhold köröztek az egyetlen valós fenyőfán a színes papírok
cukrot imitáló édes mázak festett diók festett házak jézuskának
csak nagyapa birsalmája illatozott még bódultan a szekrény tetején
s tekintetünkből mászott a remény a családi szentségben egyre feljebb
hová lett az az elsüllyedt szoba – révedek most keményen villogva
és digitalizálva a hegyoldalak ózóna helyett besprézett műanyag fára
s van-e kívülem ki az idő folyását egy pucér csirke mentén így felérzi